

Dette er den anden artikel i serien "Kristen etik ved livets begyndelse. Den første var om prænatal diagnostik og den sidste bliver om genmanipulation på fostre.

Abort

"Abort" betyder afslutning. Normalt bruges det om at afslutte en graviditet ved at aflive fosteret. Med "Abort" mener vi i denne artikel "provokeret abort" i modsætning til "spontan abort". Den spontane abort sker helt uden menneskers medvirken – oftest fordi fosteret ikke er levedygtigt. Den provokerede abort er derimod et menneskeskabt indgreb. Ens stillingtagen til provokeret abort afhænger af ens svar på spørgsmålet: "Hvornår bliver et menneske til?"

Hvornår bliver et menneske til?

En logisk argumentation: Lad os tage en person, Sofus. Sofus er nu to år og alle er enige i, at han er et rigtigt menneske. Lad os så gå 24 timer tilbage i Sofus' liv – er der sket en ændring der gør, at nu er han ikke længere et rigtigt menneske? Nej, han er stort set præcist som nu. Og sådan kan vi tage tilbage i Sofus' liv – 24 timer ad gangen. Han er stadig et rigtigt menneske. Men så 24 før han blev født? Tja, der er så ment heller ikke nogen særlig forskel – han ku' lige så godt have været født dér. Og så videre. Der sker ikke på noget tidspunkt et radikalt skifte, så vi kan sige: "Før dette skifte har vi bare en celleklump, efter dette skifte har vi et rigtigt menneske". Hvis stakkels Sofus bliver trafikdræbt lige efter sin et-års-fødselsdag, så når han aldrig at blive to år. Hvis han dør 3 dage gammel, når han aldrig at blive to år. Hvis Sofus aborteres 9 uger henne, når han aldrig at blive to år osv.

Biologisk set bli'r Sofus et menneske i konceptionsøjeblikket, hvor æg- og sædcelle smelter sammen. Her skabes det unikke sæt gener, der er Sofus. Her begynder en udvikling, der – hvis den ikke afbrydes – fører frem til Sofus på to år. Det er ikke biologisk muligt at fastslå noget radikalt skifte i udviklingsprocessen, hvor man kan sige: "Før dette er der ikke et menneske, efter dette er der et menneske".

Ser vi i Bibelen, bekræfter den dette. Bare et par eksempler – for yderligere materiale kan man med fordel besøge rettentilliv.dk og se meget mere.

Salme 139,13-16:

Det var dig, der dannede mine nyrer,
du flettede mig sammen i min mors liv.
Jeg takker dig, fordi jeg er underfuldt skabt,
underfulde er dine gerninger,

Kommenterede [Sp1]: denne henvisning kan også flyttes ud i en rubrik

jeg ved det fuldt ud!
Mine knogler var ikke skjult for dig,
da jeg blev formet i det skjulte,
blev vævet i jordens dyb.
Da jeg endnu var foster, havde du mig for øje;
alle dagene stod skrevet i din bog,
de var formet,
før en eneste af dem var kommet.

Og Luk 1,39-45 fortæller, at da Elisabeth (gravid med Johannes) møder Maria (gravid med Jesus) kan Gud kommunikere med "foster Johannes" så han ved, at "foster Jesus" er lige i nærheden – og så slår han en saltomortale af glæde inde i Elisabeth! Gud kommunikerer altså med et "foster" ligesom med alle andre "rigtige" mennesker.

Intet steds i Bibelen omtales der et "før" og et "efter" i fosterets udvikling, så det går fra at være ikke-menneske til at blive menneske.

Så: ud fra både logik, biologi og Bibelen er det oplagt, at også et "foster" er et rigtigt menneske – lige fra konceptionsøjeblikket.

Og da Gud har givet mennesker livet og mennesker er utroligt dyrebare for ham – så må vi ikke berøve et menneske dets liv. Og det gælder, hvad enten det har været her på jorden i to døgn eller to år!

Undtagelser?

Jamen, hvis nu der er udsigt til, at det stakkels barn bliver handicappet? De fleste handicappede er langt gladere for deres nuværende liv end for slet ikke at have fået noget! Samfundet er desværre ude efter at spare penge ved at prøve at få så få handicappede borgere som muligt. I stedet burde der ofres flere ressourcer på at hjælpe de handicappede små og deres forældre. Et liv er et liv – det kan vi ikke lave om på.

Jamen, hvad nu, hvis vi ikke magter at give barnet en god opvækst? Hvad er en "god" opvækst? Kan det ikke være svært at vurdere, hvornår det er bedre at slå Sofus ihjel, end at give ham chancen? Ellers kan man jo vælge en bortadoption – så gir man da Sofus en chance. Og igen burde samfundet støtte i stedet for at slå ihjel.

Jamen, hvad så ved graviditet p.g.a. voldtægt?

Det er et svært dilemma. På den ene side kan vi vist alle forstå, at det må være rædselsfuldt at skulle gå rundt i 9 måneder med resultatet af noget så modbydeligt! På den anden side skal vi også beskytte kvinden mod resten af

sit liv at tænke og føle: "Han var godt nok et beskidt svin – men jeg blev jo bagefter en morder...". Flere og flere undersøgelser viser de alvorlige psykiske eftervirkninger af abort...

Og så er der også den stakkels lille Sofus, der jo ikke har valgt at blive til som følge af en voldtægt – skal han miste livet på grund af det?

Måske er det bedste at gennemføre graviditeten og adoptere barnet bort ved fødslen? I øvrigt har en del af de mødre, der valgte denne løsning, valgt at beholde deres barn bagefter og give det en opvækst, så det ikke ender som dets far.

Hvad så ved en graviditet/fødsel, der kan blive livstruende for moderen? Her står vi i meget svære valg, hvor det enkelte menneske selv må træffe sin beslutning... her ønsker ingen af os at prøve at tvinge til det ene eller det andet. Etisk set kaldes det "valget mellem to onder". Og her må man i bøn og eftertanke prøve at vælge det "mindste" onde. Valget må dybest set være moderens.

Det danske valg

Mange danskere roser sig af at være i et land, der var foregangsland for fri abort, altså for, at alle helt lovligt kunne få foretaget en abort. De første 12 uger af svangerskabet kunne man selv frit vælge. Derefter skulle man søge om det ud fra forskellige kriterier. Praksis blev dog hurtigt, at man stort set aldrig får afslag, med mindre barnet er så gammelt, at det teknisk set har en god chance for at overleve, hvis det blev født nu. Ifølge lovgivningen skal alle gravide orienteres om fosterets udvikling og eventuelle risici ved en abort – men dette sker i praksis ret sjældent. For de fleste danskere opleves det derfor som et ganske harmløst lægeindgreb, der fjerner en uønsket graviditet. Dybest set er det en logisk konsekvens af et samfund, hvor noget af det allermost urørlige er retten til "fri sex", altså til at have sex med personer, man ikke vil binde sig så forpligtende til, at man vil have børn med dem. Det formuleres selvfølgelig noget pænere. Oftest tales der om kvindens ret til at bestemme over sit eget liv. Men hvordan det så bliver til retten til også at bestemme over det lille nye liv i hende – det kan undre. Svaret er måske, at man tror på lægernes forsikringer om, at fosteret kun er en "celleklump" de første mange uger.

Husk endelig

Når vi nu beskriver Bibelens høje syn på menneskelivet og dermed må betegne en abort som en aflivning af et menneske, må vi aldrig glemme evangeliet! Når vi taler om Livets Gud, må vi også tale om Kærlighedens Gud. Når vi taler om, at abort er livsberøvelse, må vi også altid huske at tale

om den Gud, der kan tilgive et menneske, selv om det mere eller mindre bevidst har berøvet et andet menneske livet! Ikke at det gør abort til noget rigtigt – men det gir den mor, der fik aborten, muligheden for at komme til Gud og få hjælp! Og lad os i menigheden være på samme måde som Gud!

Og da jeg – hvis min mor havde været gravid med mig under den nuværende lovgivning – sagtens kunne være blevet en abort på sociale indikationer, vil jeg slutte med at citere Gasolin: *"Det var godt, at vi blev født, før aborten den blev fri, åh ja..."*

en rubrik med to citater af Mother Teresa, måske med et foto/illu af Mother Teresa:

Jeg føler, at den største trussel mod freden i dag er abort, fordi det er en krig mod barnet, et drab på det uskyldige barn, mord begået af moderen selv. Hvis vi accepterer, at en mor kan dræbe sit eget barn, hvordan skal vi så sige til andre, at de ikke må slå hinanden ihjel?

Et land, som tolererer abort, lærer ikke mennesker at elske, men at bruge en hvilken som helst form for vold for at opnå, hvad de vil. Derfor er abort den største trussel mod kærlighed og fred.